

17de JAARGANG, NR. 324
30 SEPTEMBER 2019

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

2 JAZZ OP PAPIER

3 JAZZ OP DE PLAAT

Ahmad Jamal, Lawaai,
Fuji/Lopez, Winther Storm.

5 JAZZ OP DE PLANKEN

Celebrating Rob Franken,
Jasper van 't Hof.

EN VERDER O.A.:

8 Walter Benton (Erik Marcel Frans)

10 Jazzstandard: Lonely Woman

11 Jazzweek Top Drie

16 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 09 2019

NR 325 KOMT 14 OKTOBER UIT

NIEUWS

Bill Frisell tekent bij Blue Note

Gitarist Bill Frisell (68) gaat platen maken voor Blue Note. Zijn eerste album voor dit label, getiteld 'Harmony', verschijnt binnenkort. Als begeleider was Frisell al vaak te horen bij Blue Note, bijvoorbeeld op platen van saxofonist Charles Lloyd, zangeres Norah Jones, bassist Ron Carter. Frisell: "It's wild, at this point in my life, thinking back all the way, And here I am now—I have an album coming out on Blue Note. Is it possible that I could be part of all this?"

OVERLEDEN

Harold Mabern, 17 september 2019 (83)

Amerikaanse pianist, trad weinig naar voren, maar had een lange staat van dienst. Speelde eerst met zijn stadgenoten in zijn geboortestad Memphis, vanaf 1959 tientallen platen met saxofonisten Jimmy Forrest, George Coleman, Eric Alexander en vele anderen; evenzoveel platen onder eigen naam tot vorig jaar.

Vic Vogel, 16 september 2019 (84)

Canadese bandleider, arrangeur, componist en pianist. Formeerde in 1968 een eigen band, waaraan hij meer dan vijftig jaar leiding gaf. Was stevast aanwezig op het jaarlijkse jazzfestival in Montreal. Werkte voor theater, film, radio en televisie, won tal van prijzen. Leidde in 2005 het European Youth Jazz Orchestra.

(jjm)

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

EERSTE BIMHUIS-OPTREDEN OOK OP PLAAT UIT

Waar het begon: het Bimhuis aan de Oude Schans. (Persfoto)

Het allereerste optreden in het Bimhuis ooit, toen nog aan de Oude Schans in Amsterdam gevestigd, wordt op plaat uitgebracht. Op 'Opening Night Bimhuis' zijn onder anderen saxofonist Leo van Oostrom, drummer Han Bennink, pianist Misha Mengelberg, pianist Loek Dikker en saxofonist Hans Dulfer te horen. De release is onderdeel van de viering van het 45-jarig bestaan van het podium van 10 tot en met 12 oktober.

Tijdens die viering wordt teruggekeken en vooruitgeblikt. Mede-oprichter Hans Dulfer trapt 10 oktober af met 'Dulfer lookin' back to the future!' met als speciale gast percussionist Nippy Noya. De tweede dag staat in het teken van internationale vernieuwing met een dubbelconcert van Sofia Rei & J.C. Maillard en Hermia/Darrifourcq/Ceccaldi. Op 12 oktober maakt Oscar Jan Hoogland met twaalf musici (onder wie de saxofonisten Benjamin Herman en David Kweksilber 'a trip through the years). Zuid-Afrikaanse ritmes, Misha Mengelberg-melodieën, theatrale tonen van Willem Breuker en alternatieve pop, impro rock van The Ex komen langs. Ook wordt dan de plaat 'Opening Night Bimhuis' officieel uitgereikt aan bezoekers en musici.

JAZZ OP PAPIER

EEN STILLE GESCHIEDENIS DEEL I I

Henk Mak van Dijk
Tropenjazz : Jazz in Indië
1919/1950 =
Jazz in the Dutch East Indies
1919/1950

Den Haag : Uitgeverij West;
 Yogyakarta : Limasan Musik, 2019.
 304 pag. : ill. ; 24x30 cm.
 ISBN 978-90-8300900-1 ing.
 Prijs 24,95 euro.

[...vervolg van de rechterkolom](#)

Bij al die namen is het geen wonder dat het af en toe fout gaat: trompettist Bill Coleman heet hier Ben, Don Byas is de ene keer Bias, elders Bais. Is Freddy de echte voornaam van bassist Dub Dubois? Wie het wil verifiëren, kan helaas geen beroep doen op een register. De vertaling in het Engels voldoet, maar lijkt weinig idiomatisch. Wat moet een Engelsman met deze passage: "Flip [Willemssen] did not consider himself a professional musician. He had studied structural engineering and worked as a chief drawing office [chef tekenkamer] at an architectural firm in The Hague." (pag. 295) En een altist, waar een altsaxofonist bedoeld is, heet hier een 'counter-tenor'! (pag. 176)

Jan J. Mulder

De introductie van jazz in Europa had van meet af aan een grillig verloop. Het woord 'jazz' was de eigenlijke muziek al vooruitgesneld; het stond voor slagwerk, toeters, bombarie. In 1919 maakte Groot-Brittannië uitgebreid kennis met de Original Dixieland Jazz Band. Toen de band na anderhalf jaar in Amerika terugkeerde bleek de muziek door mannen als Paul Whiteman en Paul Specht inmiddels te zijn bijgeschaafd en ontdaan van vrijwel alle improvisatorische elementen. Vier jaar later bezocht Whiteman zelf het koninkrijk en zijn muziek was van blijvende invloed op de Britse dansbands als die van Jack Hylton en Bert Ambrose. Van de klassieke New Orleans-jazz had men geen weet: King Olivers opnamen van 1923 werden pas in 1936 uitgebracht. En Jelly Roll Mortons muziek uit 1926 werd afgedaan als geschikt voor 'Charleston dancing'.

De Britse invloed op het continent was immens. Sla de eerste paar jaargangen van 'De Jazzwereld' er maar op na. Er traden diverse andere Amerikaanse bands op, maar het verhaal was eender: opvattingen over jazz waren tot ver in de jaren dertig een en al wanbegrip, misleiding, verwarring en vooringenomenheid. In Nederlands-Indië was de situatie niet anders.

Neem de aankondiging van een amusementsorkest, dat in juni 1919 naast Europese salonmuziek 'Fidgetee feet' op het programma had staan, uit het repertoire van de Original Dixieland Jazz Band. Naast grammofoonplaten, rechtstreeks uit Amerika, of via Europa, waren er de scheepsorkesten op de oceaanstomers die Batavia aandeden en bands uit Australië en de Filipijnen, destijds een Amerikaanse kolonie.

Wat er onder jazz werd verstaan waren oppervlakkige kenmerken - syncopen, de instrumentatie - geforceerd binnengehaald in allerlei soorten van vermaak: in chique uitgaansgelegenheden, tijdens diner dansants, in de bioscoop, maar ook op schoolfeesten. De bands waren gemengd Indo-Europees, soms aangevuld met Chinezen en Filippijnen.

'Tropenjazz' is voor het overgrote deel gewijd aan enkele honderden voor ons onbekend gebleven bands en bandleden, waarbij de auteur veelal een beroep doet op de in kranten gevonden uitspraken. Een van de pioniers is pianist Jaap de Vries - Hollandser kan het niet. Van 1929 tot 1933 verzorgt hij radio-uitzendingen, daarna horen we niets meer van hem. In 1937 duikt hij op als omroeper-programmaleider bij de Nederlands Indische Radio Omroep. In 1942 komt hij om het leven in een Japans gevangenkamp.

In 1949, toen Indië onafhankelijk werd, vestigden sommigen zich in ons land, maar ze kwamen hier nauwelijks aan de bak. Anderen probeerden het in Amerika.

Het boek geeft vooral het ruwe materiaal; grote lijnen worden enigszins uitgestippeld in de introducties per hoofdstuk, maar de auteur heeft zich onthouden van algehele beschouwingen. Het boek wil eerder een ervaring zijn dan een complete geschiedenis of wetenschappelijke verhandeling.

De grote vraag is echter: hoe heeft de muziek geklonken? Het is wel gebleken dat het beschrijven van de jazzgeschiedenis op grond van geregistreerde muziek verre van betrouwbaar is; opnamen kunnen hoogstens als een referentiekader dienen. Maar in ons geval ontbreken die totaal. Het afdrucken van concertprogramma's is maar een schraal surrogaat. Ook de auteur erkent dit manco en noemt zijn boek dan ook 'een stille geschiedenis'.

[...lees hiernaast verder](#)

(deel I van dit verhaal staat in Jazzflits 323)

JAZZ OP DE PLAAT

SATOKO FUJI / RAMON LOPEZ
Confluence
 Libra Records

Bezetting:

Satoko Fuji (piano),
 Ramon Lopez (drums).

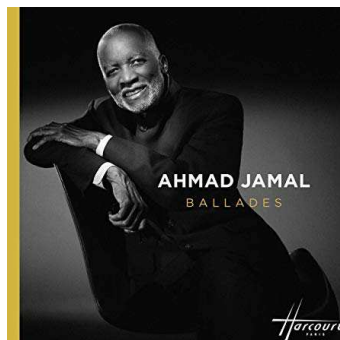
Vorig jaar vierde de Japanse pianiste/componiste Satoko Fuji haar zestigste verjaardag door elke maand een album uit te brengen. Dit jaar heeft ze echter ook niet stilgezeten, want na de solo-cd 'Stone' (met onwaarschijnlijke pianoklanken) brengt ze nu op haar eigen label Libra Records een duoplaat uit met de Spaanse slagwerker Ramon Lopez. Toen ze elkaar in december 2018 in de studio troffen, hadden ze, vreemd genoeg, nog nooit eerder samengespeeld. Bij een piano-drumcombinatie denk je al snel aan sterk ritmische muziek – de piano wordt immers vaak als gestemd slagwerk bestempeld. Dat is hier zeker ook te vinden, maar het tweetal heeft vooral een flinke dosis lyriek in huis. Stukken als 'Tick down' en het ontroerende 'Three days later' zijn een overtuigend betoog voor deze onverwachte kanten van de instrumentcombinatie. Een enkele keer pakt het duo uit, zoals in het Cecil Taylor-achtige 'Run!' (waarin we Lopez een aantal Han Bennink-ideeën horen spuien). Zo bespelen ze het hele dynamiekspectrum, tot en met het verstilde 'Quiet shadow', met een e-bow (een elektronisch instrumentje dat een strijkstok imiteert) op de pianosnaren en bekkengeschraap. Maar zelfs dit meest abstracte nummer op het album is beeldend en goed te volgen.

Herman te Loo

Luister hier naar de openingstrack 'Asatsuyu':
<https://bit.ly/2mE3blU>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

AHMAD JAMAL
Ballades
 Harcourt Paris/Jazzbook Records

Bezetting:

Ahmad Jamal (piano),
 + in enkele stukken: James Cammack (bas).

Ahmad Jamal maakte naam als de vingervlugge, soepel swingende pianist die voortdurend lange stiltes liet vallen terwijl zijn bassist knappe fills mocht spelen en zijn slagwerker maar doorging met een stoïcijnse 'boem-tsjik-boem-tsjik'. Miles wilde hem in zijn band, maar Jamal was vast te duur en te eigenwijs om als sideman op te treden. Nog steeds beschikt hij over vlotte vingers; de jaren krijgen kennelijk geen vat op Jamal (Frederick Russell Jones, 1930). Op deze recente opnamen is hij vooral als solist te horen; zijn vaste bassist James Cammack schuift maar aan in drie van de tien stukken.

Cammack doet dat vrijwel ongemerkt, want dit is vooral een showcase voor de pianist. Jamal klinkt als zo'n klavierleeuw die niets mooier vindt dan een grote vleugel in een zaal met een riante akoestiek. De soepele swing is hier even naar de achtergrond verschoven; daarvoor in de plaats horen we veel substituut-akkoorden en bravoureloopjes. Geregeld lijkt Jamal ook te verwijzen naar de Franse impressionisten - Debussy en Ravel dus. Het zal wel geen toeval zijn dat hij veel in Frankrijk optreedt en daar werd benoemd tot 'Officier de L'Ordre des Arts et des Lettres'. Het hier besproken album werd voor een Frans label opgenomen en is voorzien van een uitklaphoesje met Franse jubelzangen.

Gebleven is zijn neiging om stiltes te laten vallen. Dat maakte en maakt zijn muziek bij tijd en wijle wat fragmentarisch. Hij houdt niettemin de aandacht vast in deze serie ballads; zowel eigen werk als standards. Eén daarvan is 'Poincana', een van Jamals eerste succesnummers, ruim zestig jaar terug. Het bleef op zijn repertoire maar klinkt hier dankzij eindeloze variaties zoals het nog nooit heeft geklonken. Niet verkeerd, en al helemaal niet voor een pianist die tegen de negentig loopt.

Jeroen de Valk

WINTHER-STORM**Flotsam**
TWA Music**Bezetting:**

Håkon Storm (gitaar),
Thomas Winther Andersen (bas),
Mark Coehoorn (drums),
Natalio Sued (tenorsaxofoon).

Mooi stel: bassist Thomas Winther Andersen en gitarist Håkon Storm, beiden Noren. Ze maakten op hun eigen label drie cd's: 'Patchwork', 'Spinnaker' en nu dus 'Flotsam'. Samen schreven ze het album, Storms naam staat achter acht van de dertien tracks. De twee zijn fors aan elkaar gewaagd, perfect aangevuld door de Argentijnse saxofonist Natalio Sued. De muziek is soms dwarsig, dissonant, ongemakkelijk en uitdagend, maar daarna ook weer lief, swingend en behaaglijk. De kortste stukken zijn pure improvisaties. En dan, soms, klinkt er subtiele elektronica uit een onbekende bron. De opbouw van de cd is in balans doordat er eerst nogal wat aandacht van de luisteraar wordt gevraagd, maar die mag even later rustig bijkomen. In de krachtiger en fellere stukken verwacht je misschien een elektrische bas, maar Winther Andersen blijft zijn akoestische bas trouw. Hij houdt de boel strak in het gareel. Dit zal ook live een boeiend concept zijn.

Peter J. Korten

Beluister hier het titelnummer van de cd:
<https://www.youtube.com/watch?v=EXw0lvE8jFg>

LAWAAI**Densities, Forces, Intensities**
Howard Records**Bezetting:**

Kamil Piotrowicz (piano),
Stan Callewaert (bas),
Jeppe Høi Justesen (drums).

De jonge Belgische bassist Stan Callewaert kennen we van het trio Donder, van wie ik in JF 309 het album 'Keukenpraat' besprak. In Lawaai heeft hij twee internationale leeftijdsgenoten als muzikale partners: de Poolse pianist Kamil Piotrowicz en de Deense drummer Jeppe Høi Justesen. 'Densities, Forces, Intensities', uitgegeven op vinyl, is hun debuut en is al even intrigerend als voornoemde plaat van Donder. Het drietal maakt sobere, elektronisch aandoende soundscapes die nauwelijks doen vermoeden dat hier een trio met piano, bas en drums aan het werk is. Zo is in het openingsstuk, 'Densities' (dat met twintig minuten de gehele eerste plaatkant beslaat) pas na een minuut of acht een toetsaanslag op de piano te horen. De muziek doet denken aan de industriële noise uit midden jaren tachtig. Pas in 'Forces' horen we wat melodiefragmenten langskomen. Net als bij Donder kiest Callewaert vooral voor strijkwerk, terwijl Justesen zijn drumstel eerder als klankfabriek dan als ritme-producent beschouwt. Vrijwel de gehele plaat is tempo-, ritme- en harmonieloos. Lawaai kiest klankkleur en dynamiek als speerpunten. Vooral in het derde stuk, het toepasselijk getitelde 'Intensities', zwelt de muziek aan en wordt steeds heftiger, waarbij Callewaert zijn contrabas haast doormidden lijkt te willen zagen.

Herman te Loo

Bekijk hier een video:
<https://lawaai.eu/>

JAZZ OP DE PLANKEN

JASPER VAN 'T HOF B.E. TRIO

Bezetting:

Jasper van't Hof
(piano, synthesizers, elektronica),
Stefan Lievestro (contrabas),
Jamie Peet (drums).

Datum en plaats:

20 september 2019,
LantarenVenster, Rotterdam.

Drummer Jamie Peet. (Foto: Joke Schot)

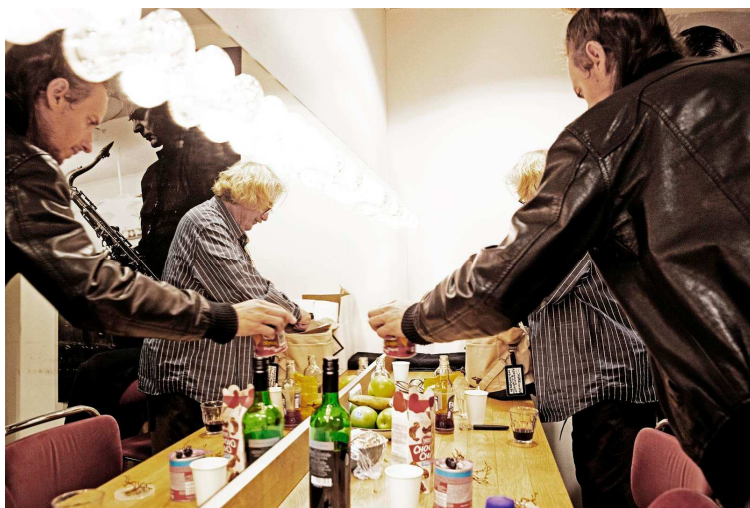
Jasper van 't Hof. (Foto: Joke Schot)

Hij was te veel uit het zicht, een te goed bewaard geheim of wij leefden onder een steen, maar uiteindelijk komt alles goed wanneer jazzminnend Nederland haar verloren zoon alsnog lauwert met de Boy Edgar Prijs 2018. Jasper van 't Hof staat in de schijnwerpers. Na jarenlang toeren in Europa en ver daarbuiten, verovert hij in 2019 zijn eigen land. Nu was de grote ankerplaats aan de beurt. Sophie Blussé, directeur van Jazz International Rotterdam, kondigde hem aan. Met een guitig lachje om haar mond vertelt ze dat de leden van het B.E Trio niet goed kunnen verklaren hoe ze tot elkaar zijn gekomen. Na een wilde nacht lagen ze 's morgens bij elkaar in bed. 'Jazz gaat voor het meisje' is een mogelijke conclusie.

Van 't Hof straalt plezier uit als hij het podium betreedt. Met 'even de motor starten' leidt hij een meanderend elektronisch klankcluster in. Zijn sequencer produceert mysterieuze sciencefiction. Direct worden tanden bijgezet met stuip-trekkingen van de oerknal die bulderend uit de vleugel rollen in een heftige groove. In 'Dry four', klinkt een mijmerend walsje dat de zaal met een filmische lyriek naar een intieme binnenwereld leidt.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Na jarenlang toeren in Europa en ver daarbuiten, verovert Jasper van 't Hof in 2019 zijn eigen land.

De musici in de kleedkamer. (Foto: Joke Schot)

Het concert staat bol van energie en schoonheid. In de zaal klinkt een ander geluid dan op het kersverse album 'Three Of A Kind', dat het trio onlangs lanceerde bij Jaro. Van 't Hof's onuitputtelijke inspiratie leidt ook live tot een spannende fusie van frisse geluiden vermengd met retrospectieve impulsen. Van 't Hof vertelt verhalen die in het moment lijken te ontstaan.

Riffs van een gemeen klinkende orgel-sample vloeien in 'Hot the trot' over in een prachtig gestileerde drumsolo van Jamie Peet. 'Quiet America', een song naar het boek van Graham Greene, opent in een lyrische beschouwing die transformeert naar een avontuurlijke ballad. Bij Van 't Hof kruipt het bloed waar het niet kan gaan. Een warm contrast komt van Stefan Lievestro, die rust kadert in een beheerst exposé van gedragen inkleuringen.

Opnieuw tovert Van 't Hof een vies klinkend orgeltje uit zijn arsenaal van retro-geluiden. Luid neuriënd verliest hij zich in een spirituele extase die associaties oproept met Procol Harum. Tot slot klinkt 'Peace', een oproep van Horace Silver, die niets aan actualiteit heeft ingeboet.

Jasper van 't Hof verrijkt het landschap met een toets van poëtische doorkijkjes en onstuimige contouren. Zijn nieuwsgierige aard voerde hem lieflijk en artistiek naar exotische oorden. Hij is een reiziger die thuis komt en hopelijk kan aarden.

Na afloop vertelt hij enorm te genieten van de journalistieke aandacht. Nederland wilde hem beter leren kennen en vice versa. Van 't Hof is zeer onder de indruk van de Nederlandse infrastructuur van ongekend veel podia. Tegelijkertijd baart hem dat ook zorgen, want Nederland heeft een subsidiëringstelsel (in het buitenland een onbekend fenomeen), maar er loopt hier onwaarschijnlijk veel hooggekwalficeerd talent rond, dat onmogelijk allemaal aan de bak kan komen.

Zijn naamsbekendheid is vergroot en hij is blij dat hij kan laten zien wie hij is. Omgekeerd ziet hij ook dat zijn B.E. Trio potentie heeft om de B.E. Prijs te promoten in het buitenland, getuige de cd die is geproduceerd door een Duits label. "Wat is het leuk hier in 'De Lantaren'!"

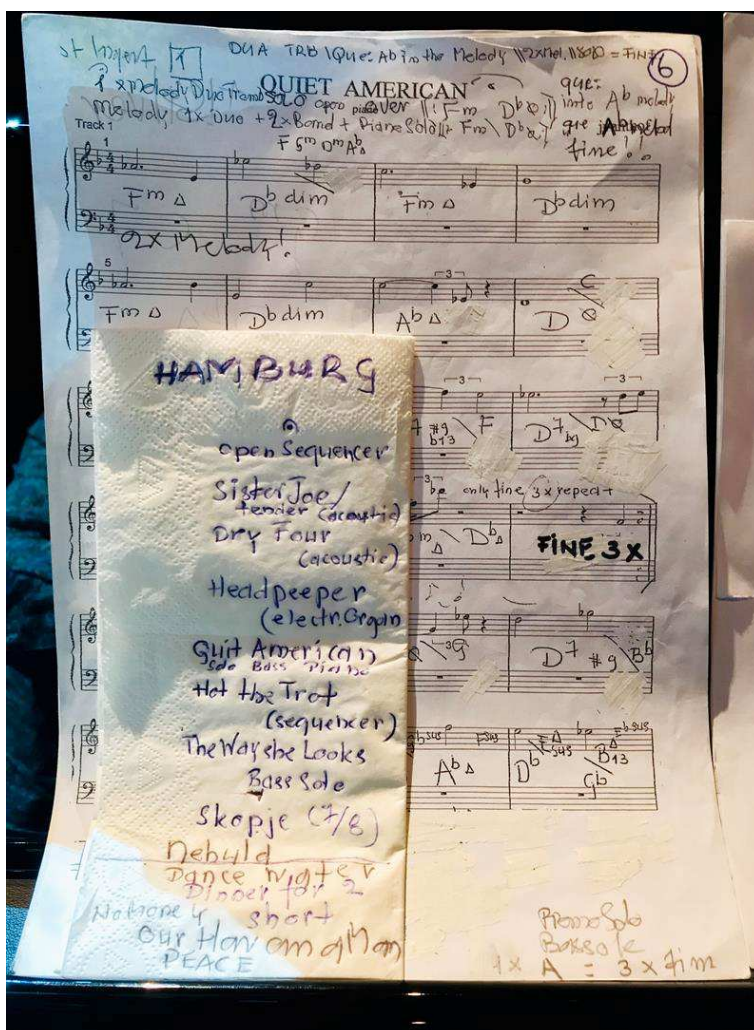
Roland Huguenin

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Jasper van 't Hof backstage in LantarenVenster, Rotterdam. (Foto: Joke Schot)

Jasper van 't Hof verrijkt het landschap met poëtische doorkijkjes en onstuimige contouren.

De setlist. (Foto: Ronald Huguenin)

Meer foto's van het trio op pag. 13 e.v. van deze Jazzflits.

THE ELECTRIFICATION CELEBRATING ROB FRANKEN

Bezetting:

The Chairleaders

Rutger Mathys (harmonica),
Elias D'hooge (Fender Rhodes),
Achilles Deraedt (gitaar),
Iskander Moens (bas),
Tibo Polleunis (drums).

The electrification-celebration

Rob Franken

Karel Boehlee (Fender Rhodes),
Theo de Jong (basgitaar),
Gerhard Jeltjes (drums).

Datum en plaats:

14 september 2019,
LantarenVenster, Rotterdam.

Theo de Jong (bas) en Karel Boehlee. (Foto: Joke Schot)

The Chairleaders was het voorprogramma van een bijzonder concert ter ere van de Rotterdamse pianist Rob Franken (1941-1983). Ze komen uit België en hun voorman, Rutger Mathys, speelde mondharmonica, geïnspireerd door 'hun' Toots. Elias D'hooge speelde op de oude Fender Rhodes van Rob Franken, daarover straks meer. Deze jonge muzikanten speelden speciaal voor dit concert geschreven muziek, gebaseerd op de stijl van Rob Franken. Het was geen compositie-opdracht maar presentatrice Sophie Blussé zei dat 'ze bereid gevonden waren'. Opvallend waren de forse tempoverschillen binnen de stukken, met een sterke gitaar van Achilles Deraedt. Dat Mathys kinderachtig vervormd zong als Darth Vader, eerst aankondigde in het Engels en daarna in het Nederlands en de soli nauwelijks applaus aan de zaal ontlokten, tekenden hun onervarenheid. Maar niet hun bevologenheid!

Voor aanvang van het concert was er een inleiding door muziekjournalist Frank Jochemsen. Hij schetste met een video en anekdotes het leven van Rob Franken. Hij was de eerste die in Nederland speelde met een Fender Rhodes én hij begeleidde Toots Thielemans. Ook legde Jochemsen uit wat FuMu was: functionele muziek, 'achtergrondmuziek waarnaar je met aandacht moet luisteren'.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Hij kreeg de beschikking over niet eerder uitgebrachte muziek van Franken en bracht een deel daarvan uit op zijn label 678. Dat label is genoemd naar een compositie van Rob Franken. Na de pauze speelden pianist Karel Boehlee, bassist Theo de Jong en drummer Gerhard Jeltjes de muziek van Rob Franken. Ze waren leden van de oorspronkelijke band, maar moesten het doen zonder gitarist Peter Tiehuis, die om serieuze redenen was verhinderd. Wat een brok ervaring klonk er! Natuurlijk was de invloed van Rob Franken, maar ook van Toots. Een paar composities: 'Dat mistige rooie beest', '678', 'Absorbed love' en 'Frisky frog funk'.

Tussendoor waren er interviews door Frank Jochemsen. Theo de Jong sprak levendig over de opnames van FuMu: '29 liedjes opnemen in maar drie uur'. Karel Boehlee was trots op de Fender die hij na het overlijden van Franken van zijn weduwe kreeg. Van de eerder genoemde elpees is ook een cd-boxje met 238 minuten muziek op drie cd's gemaakt. De eerste exemplaren werden uitgereikt aan bassist Wim Essed en producer Theo van Leeuwen. Tot slot klonk 'Nature boy', dat ook op de begrafenis van Franken werd gespeeld. Een optreden met veel liefde en respect voor de artistieke erfenis van Rob Franken. De Fender liet het concert waardig uitdoven.

Peter J. Korten

WALTER BENTON OUT OF THIS WORLD

Sinds 1965 had niemand in de jazzwereld nog wat gehoord over de toen jonge tenorsaxofonist Walter Benton. Eens beschouwd als grote belofte, maar verdwenen in de anonimiteit: 'Out Of This World', zinspelelend op de titel van Bentons enige plaat onder eigen naam uit september 1960.

Jazzmakker Mon Devoghelaere deed in 1975 een onderzoek naar Walter Benton. Zelf vond ik nog heel wat info. Bentons korte openbare jazzloopbaan duurde maar vijf jaar, van 1956 tot 1961.

Even terugblikken:

Walter Barney Benton werd geboren op 9 september 1930 in Los Angeles. De Benton-familie woonde aan de 2228 E.114th Street en was eigenaar van het woonhuis. Vader Virgil (1907-1985) volgde vier jaar high school, speelde altsax, en werkte als ober op een restauratiewagon. Moeder Dorothy Haskins (1910-1982) volgde twee jaar college. Zijn zus Theresa (1934) was pianiste. In de junior high school leerde Walter C-melody spelen, voor de grotere saxen nam hij privélessen bij Lucky Thompson. Benton debuteert plaatselijk onder meer in de Casablanca Club. Hij is pas zeventien en met zijn eigen Mellow Riff Trio musiceert hij in april 1947 tijdens de pauzes van een modeshow. Ook werkt hij hier en daar voor de USO (United Services Organisations, de ontspanningsdienst van het Amerikaanse leger). Eind 1949 speelt Benton tenorsax in het orkest van Elvira Redd, dochter van Alton Redd, aan de zijde van trompettist Nathaniel Meeks, pianiste Martha Young, bassist Morris Edwards en drummer Buddy Redd. Op 28 augustus 1950 begint zijn drie jaar lange militaire dienst. Hij ontmoet er ongeveer leeftijdsgenoot, ook uit Los Angeles, milicien Eric Dolphy (1928-in Berlijn gestorven op 30 juni 1964). Benton moet dienen in de Koreaanse Oorlog (1950-1953). Zijn grafsteen getuigt daarvan. Tot november 1952 was hij gestationeerd in de 21st Army Band, in Fort Lewis, staat Washington. Januari 1953 werd hij overgeplaatst naar de 289th Army Band in Yokahama, Japan. Daar bleef hij tot zijn demobilisatie, juli 1953. De legende wil dat Benton daar meermaals is opgetreden met pianiste Toshiko Akiyoshi, die ondertussen mevrouw Charlie Mariano is geweest.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

Het graf van Walter Benton. (Foto: zuster auteur)

In 1954 nam Benton deel aan een jam At Zardi's in Los Angeles met trompettist Bobby Bradford en pianist Kenny Drew. In april 1954 geraakte Benton verzeild in het grote orkest van Perez Prado. Januari 1955 is hij met Prado in Miami en maakt in de herfst van 1956 een tournee met het orkest in Japan, Korea, Okinawa en de Filipijnen. Benton begon toen naam te maken, hij had een paar goede platen gemaakt met onder meer trompettist Clifford Brown en drummer Kenny Clarke. Bij zijn terugkeer in Los Angeles had hij genoeg lokale roem voor freelance werk. Op 18 september 1957 staan The Disciples Of Modern Jazz featuring gitarist Jimmy Robinson en Walter Benton in de Stadium Club. In 1958 speelde Benton in het kwintet van de Zweedse trompettist Rolf Ericson (1922-1997), die voor enkele perioden op en af in de Verenigde Staten resideerde. In de lente van 1959 leidde Walter een eigen groep, concertteert en jamt in Jack London's New Club Intime, doorgaans met pianist Terry Trotter en bassist Herbie Lewis.

Maar de grote jazzactie was duidelijk in New York waar de East Coast Jazz, alias de hard-bop, hoogtij vierde. Daarom trok Benton in 1960 naar New York, waar hij een voorkeur had voor combo's geleid door drummers. Na Clarke belandt hij bij Max Roach, ook om diens toenmalige echtgenote te begeleiden, zangeres Abbey Lincoln, saxofonist Jay Cameron, trompettist Freddie Hubbard, drummer Pete LaRoca Sims. De week nadien op 25 maart is Walter Benton vervangen door George Coleman, al de anderen bleven aan boord. Waarom Benton vervangen werd weten we niet, maar eind 1961 vinden we hem terug in Los Angeles, in de bigband van de ook weer vergeten trompettist-arrangeur Gerald Wilson (1918-2014), met wie hij ook een plaat maakt. Benton gaat spelen in het kwintet van nog een drummer, de uitstekende en ook al vergeten Frank Butler (1928-1984). In december 1962 wordt Benton vervangen door Julius Brooks, die nadien faam verdiende bij Louis Jordan en de Ink Spots.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Een regeltje in Down Beat geeft aan dat Benton eind november **1965** even inspringt voor Hank Mobley, die was toen lid van het Freddie Redd kwintet met Bob Maize en Philly Joe Jones. Dat was voor een optreden in de Both/And Club in San Francisco, waar in juni 1970 Lee Morgan zijn concert op plaat liet vastleggen. In het najaar van **1966** trekt Rudi Blesh (1899-1985) drie maanden rond met een voordracht The Negro And The Arts in het kader van Jazz Post in Colleges Proposed. Hij liet de studenten live luisteren naar het sextet van pianist Randy Weston, waarin trompettist Ray Copeland, Benton op tenorsax, bassist Bill Wood, drummer Lenny McBrowne en Big Black op conga. Dat was 1966: sindsdien heeft niemand nog van Benton gehoord: out of this world ...

Over de stijl van Benton is weinig zinnigs te zeggen, behalve dat hij uit de Hawkins-school komt. Ontcijfer de solo's op de 'Straight Ahead'-plaat van Abbey Lincoln: vergelijk Walter Benton met Coleman Hawkins. Hawkins soleert daar op 'Blue Monk'.

Blijkbaar heeft Benton geen noot opgenomen in de jaren 1955, 1956, 1958; we veronderstellen dat hij meespeelde bij heel wat opnamesessies van Perez Prado voor RCA. Na 1966 is het al helemaal stil rond hem. Ik meen gelezen te hebben dat Benton zich bezighield met verkoop van onroerend goed. Hij stierf in zijn geliefde stad Los Angeles op 14 augustus 2000, zeventig jaar oud.

Tussen 1950 en 1993 had Benton zijn adres op 527 W Regent ST, Inglewood, CA, 90301. Hij ligt begraven op het Riverside National Cemetery, Section 43, Site 1977, een laatste rustplaats voor veteranenmilitairen.

Erik Marcel Frans

[...meer over Walter Benton op pag. 12](#)

Met dank aan librarian Alice Schock van de Los Angeles Public Library die zorgde voor wat exclusieve details via de Los Angeles Times en de Los Angeles Sentinel. Ook dank aan mijn zuster, die in Riverside een foto nam van de grafsteen van Walter Benton.

(*): 'Out of this world' is een compositie van Harold Arlen uit 1945, Johnny Mercer is de tekstschrijver. Bing Crosby nam deze titel op met het John Scott Trotter Orchestra op 4 december 1944, Woody Herman volgde met zijn First Herd op 22 augustus 1945, met vocaliste Frances Wayne, Chubby Jackson, Dave Tough. Tommy Dorsey vertolkte deze compositie met vocalist Stuart Foster op 26 december 1945.

VARIA

Swingin' in New Orleans; vlnr: Erik Kooger, Wiboud Burkens, Yoran Aarssen, Michael Varekamp en Harry Emmery. (Persfoto)

Theaterreeks Swingin' in New Orleans van start

Op 3 oktober gaat in Den Haag de productie 'Swingin' in New Orleans' van start. Met ruim dertig voorstellingen trekt deze muziektheatervoorstelling in oktober en november door het hele land. De musici, opererend onder de naam The Legends, nemen het publiek mee naar de bakermat van de jazz: New Orleans. Bekende nummers als 'Basin Street blues', 'Petite fleur' en 'When the saints go marching in' zullen klinken. The Legends toveren het podium van de Nederlandse theaters om tot een plattelandsnachtclub, aldus een persbericht. De optredende musici zijn trompettist en vocalist Michael Varekamp, toetsenist Wiboud Burkens, tenorsaxofonist-klarinetist Yoran Aarssen, bassist Harry Emmery en drummer Erik Kooger. The Legends maakten eerder voorstellingen rond Miles Davis (MILES!), Louis Armstrong (LOUIS!) en Billie Holiday (BILLIE!).

Meer info: <https://thelegends.biz/swingin-in-new-orleans/>

Vijftig jaar Jazzpodium Hot House Leiden

Met een gratis optreden van Bram Stadhouders & The Big Barrel Organ op het Stadhuisplein in Leiden is 22 september stil gestaan bij het vijftigjarig bestaan van Jazzpodium Hot House in Leiden. Hot House staat naar eigen zeggen voor avontuurlijke en moderne jazz, waar jong talent en gevestigde namen met plezier optreden. In de loop van de jaren werden onder anderen pianist Misha Mengelberg, trombonist Ray Anderson, pianist Michiel Borstlap, saxofonist Ben Webster, cellist Ernst Reijseger, gitarist Anton Goudsmit en bassist Ernst Glerum verwelkomd. En dat is maar een greep uit een veelheid van namen. In de beginjaren was Zolder Augustinus de plaats van handeling. Later werden het LAK-theater, het LVC, De Waag en de Tuinzaal van De Burcht gebruikt. Sinds een jaar of wat huist het podium in de BplusC locatie Muziekhuis. Hot House is genomineerd voor de eerste Bim Podium Prijs voor kleine jazzpodia. Hot House ontleent zijn naam aan een compositie van de Amerikaanse componist Tadd Dameron.

NIEUWS

Nieuw bestuur Friejam

Friejam start het nieuwe seizoen met een vernieuwd bestuur onder leiding van voorzitter Robert Wielinga. Het nieuwe bestuur heeft zich ten doel gesteld om vijf jaar na de oprichting Friejam verder te professionaliseren en te ontwikkelen. Het bestuur gaat de grote lijnen uitzetten die in diverse commissies worden ingevuld. Doel blijft 'het bevorderen van de niet-professionele jazzpraktijk in Fryslân' door middel van het organiseren van jamsessies, masterclasses en workshops voor niet-professionele jazzmuzikanten. Tevens wil Friejam een podium bieden voor gearriveerde jazzmuzikanten met wortels in Fryslân, die aankomend talent kunnen inspireren en coachen.

Jazzafdeling CvA tekent contract met Challenge Records

De jazzafdeling van het Conservatorium van Amsterdam heeft een contract met het Nederlandse bedrijf Challenge Records getekend. In september zijn de opnamen voor de eerste cd van start gegaan, waarop de Concert Big Band onder leiding van Johan Plomp muziek uitvoert van Reinier Baas en Johan Plomp. Gastsolisten zijn onder anderen gitarist Reinier Baas, trombonist Ilja Reijngoud en de saxofonisten Ben van Gelder en Joris Roelofs.

VARIA

Nieuwe concertreeks in Utrecht

Ujazz en Stadsbrasserie De Utrechter slaan de handen ineen en starten donderdag 3 oktober een maandelijkse concertreeks genaamd ClubJazz. Utrechtse naar Kika Sprangers cureert de serie. De Utrechter, Ujazz en saxofoniste Sprangers hopen hiermee 'het gat tussen de grote podia als TivoliVredenburg en de vrij toegankelijke muzieksessies in cafés' te dichten. Sprangers zorgt in samenwerking met Ujazz voor een 'verrassend' programma van gevestigde en opkomende jazzartiesten. De eerste keer staat zij zelf op het podium met Jasper Somsen op bas en Karel Boehlee op toetsen. Naast de ClubJazz concerten zullen er elke laatste donderdag van de maand Jazzy Barsessies in de brasserie worden georganiseerd. Vrij toegankelijk, met makkelijk in het gehoor liggende jazzmuziek. Ujazz is ontstaan na de sluiting van het Utrechtse SJU-jazzpodium in 2011.

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

JAZZSTANDARD: LONELY WOMAN

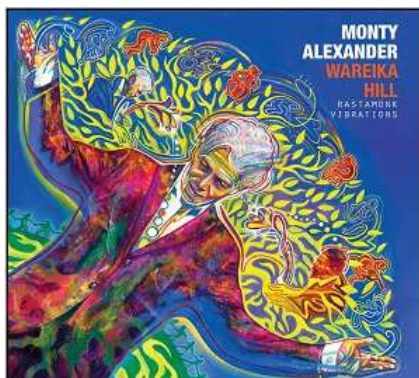
'Een jazzstandard is een nummer dat in de loop der jaren zodanig bekend werd dat het tot het standaardrepertoire van de jazzmuzikanten is gaan behoren', aldus Wikipedia. 'Lonely Woman', geschreven door freejazzpionier Ornette Coleman, verdient dit predicaat zeker. Het is de ballade waarmee hij zijn eerste Atlantic-album, 'The Shape Of Jazz To Come' (1959), opent. Coleman nam het op met kornettist Don Cherry, drummer Billy Higgins en bassist Charlie Haden. Inspiratie voor het nummer deed hij op toen hij in een warenhuis werkte, zo vertelde hij ooit tegen de Franse filosoof Jacques Derrida: "One day during my lunch break, I came across a gallery where someone had painted a very rich woman who had absolutely everything that you could desire in life, and she had the most solitary expression in the world. I had never been confronted with such solitude." Het melodische stuk viel in de smaak en werd in 1962 opgepikt door pianist John Lewis en de Deense violist Svend Asmussen voor hun Atlantic-album 'European Encounter'. Lewis, tevens pianist van het Modern Jazz Quartet, neemt het in hetzelfde jaar ook met deze formatie op. Colemans compositie opent het Quartet-album 'Lonely Woman' (label Atlantic). Ook in 1962 schreef Margo Guryan een tekst voor het nummer. Vocalisten als Chris Connor, Karin Krog, Helen Merrill, Susanne Abbuehl en Freda Payne pakten het toen vervolgens op. In Nederland zetten onder anderen Soesja Citroen (met Nico Bunink) en Denise Jannah (met het Willem Breuker Kollektief) het op de plaat. In de loop van de jaren waren tal van instrumentalisten zo van het nummer gecharmeerd dat ze het opnamen. Zo maar een greep: pianist Brad Mehldau, saxofonist Archie Shepp, trompettist Lester Bowie, Old and New Dreams, saxofonist Branford Marsalis, het trio Geri Allen/Charlie Haden/Paul Motian, Joshua Redman Elastic Band, pianiste Marian McPartland, Miroslav Vitous Group, The Dave Liebman Group en vorig jaar nog de Lydian Sound Orchestra. **(hve)**

Luister hier naar de versie van het MJQ:

https://www.youtube.com/watch?v=6XB_UoUpLCY

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 23 september 2019

1 Monty Alexander

Wareika Hill
(MACD)

2 Jazzmeia Horn

Love And Liberation
(Concord Jazz)

3 Jimmy Cobb

This I Dig Of You
(Smoke Sessions)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Hans Invernizzi, Peter J. Kortzen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Roos Plaatsman, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk.

• **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot, Jean Schoubs. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

Logo: Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

VARIA

Ambrose Akinmusire op Pancevo Jazz 2017. (Foto: Joke Schot)

Ambrose Akinmusire toert met Brussels Jazz Orchestra

Tussen 9 en 13 oktober speelt trompettist Ambrose Akinmusire een reeks concerten met het Brussels Jazz Orchestra (BJO) in België, Nederland en Luxemburg. Het repertoire bestaat uit Akinmusire's eigen composities, in arrangementen van Jim McNeely. De tour trekt langs Eindhoven (Muziekgebouw), Leuven (30CC), Groningen (De Oosterpoort), Dudelange (CC Opder-schmelz) en Brussel (BOZAR). Op maandag 7 en dinsdag 8 oktober zijn de open repetities voor de tournee in het Conservatorium te Brussel.

Jazzlab start nieuwe seizoen met twee tournees

Het seizoen 2019 – 2020 van de Vlaamse concertorganisator Jazzlab opent deze keer met twee in plaats van te doen gebruikelijk één tournee. Vrijdag 20 september opende pianist Alex Koo het nieuwe concertjaar met zijn Trio en Jean-Paul Estiévenart in Flagey, en 27 september stonden Stéphane Galland & (The Mystery Of) KEM in KAAP, Brugge. Koo toert in oktober onder de Jazzlab-vlag en Galland tot en met december. Le Ravage d'Ali Baba neemt het stokje van december tot en met januari 2020 over, waarna in januari en februari een double bill volgt van Natasha Kelly Group en Pentadox (in trio- en sextet-bezetting). Vervolgens vertegenwoordigt Bruno Vansina onder de noemer 12/12 van februari tot en met april Jazzlab op de podia. In maart en april neemt Wasdaman de honneurs waar en de reeks wordt in april en mei afgesloten door GingerBlackGinger. De Jazzlab-optredens vinden in Vlaanderen en Brussel plaats.

Jazzbulletin 112 is uit

Jazzbulletin 112 is uit. Met op de cover: Ruud Jacobs. Bert Vuijsje en Frank Jochemsen gedenken hem binnenin. Gitarist Daan Klein, uit het Drentse Peize, maakte in 2011 de overstap naar de VS om daar te gaan studeren. Acht jaar later kijkt hij, samen met Boris Lemereis terug op die tijd, zijn spel en ook naar zijn toekomst. Bassist Joris Teepe geeft sinds 2001 leiding aan de jazzafdeling van het Prins Claus Conservatorium in Groningen. Hij komt aan het woord in deel 3 van de serie interviews met jazzpedagogen. Dan de ups & downs van zangeres Milly Scott en IM's voor Ado Broodboom, Frans Schellekens en Cees Schrama.

Meer info: <https://www.jazzarchief.nl/jazz-bulletin/>

DISCOGRAFISCHE NOTITIES WALTER BENTON (VERVOLG PG. 9)

We noteren twee discografieën op internet: één van Jan Evensmo, één van Michael Fitzgerald. Soms stemmen opnamegegevens niet overeen. Hoewel we niet veel solowerk van Benton terugvinden, is dit toch een kans om andere muzikanten te ontdekken ...

1947, Anthony Ortega, met een groep bekend als The Frantic Five of als Ray Vasquez and his Be-Boppers;

10 augustus 1954, Clifford Brown All Stars, onder anderen Herb Geller, Kenny Drew, Max Roach;

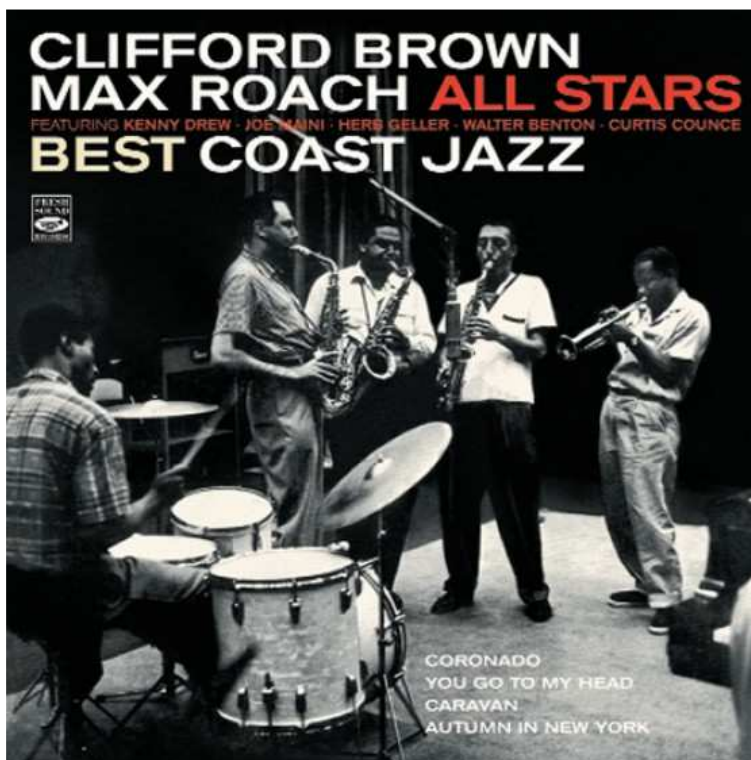
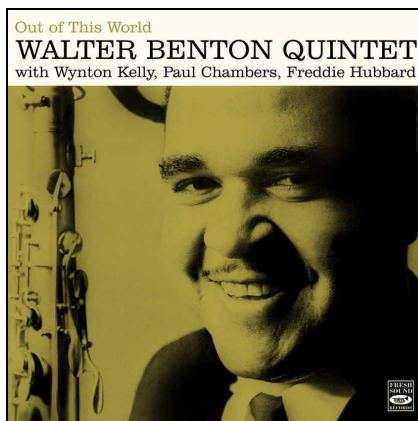
1 november 1954, Kenny Clarke All Stars, met onder anderen Frank Morgan, Milt Jackson, Percy Heath – sessie ook uitgebracht als Frank Morgan Sextet, Benton op vier tracks;

25 februari 1957, Quincy Jones, 'Go West Man', onder anderen Buddy Collette, Bill Perkins, Pepper Adams, pianist Carl Perkins (opgelet!), Shelly Manne;

juni 1957, Clora Bryant, 'Gal With A Horn', trompettiste met Ben Tucker, Bruz Freeman (Clora, geboren op 30 mei 1927, onlangs gestorven, 25 augustus 2019); (zie afbeelding hierboven)

2 maart 1959, Vic Feldman, 'Latinville', ondermeer met Conte Candoli, Frank Rosolino, Scott LaFaro – enkele tracks dateren van 8 december 1958, 3 en 20 maart 1959;

Walter Benton (midden) op de elpeeoes van 'Best Coast Jazz'.

12 juli 1960, Julian Priester Sextet, 'Spiritsville', met McCoy Tyner, Sam Jones, Art Taylor – op deze plaat drie composities van Benton: 'Excursion', 'Spiritsville', 'Donna's waltz', nu ook te beluisteren op het Spaanse Fresh Sound 643;

31 augustus 1960, Max Roach Ensemble, 'We Insist! Freedom Now Suite' met Booker Little, Coleman Hawkins, Abbey Lincoln – met 'Tears for Johannesburg' (deels 6 september 1960);

19 en 21 september 1960,

WALTER BENTON QUINTET, 'OUT OF THIS WORLD', met Freddie Hubbard, Wynton Kelly, Paul Chambers, Jimmy Cobb/Al Heath – enige plaat onder eigen naam, nu uit op Fresh Sound 1658; (zie afbeelding linksonder)

1 november 1960, Kenny Dorham, 'The Jazz Life' met Benny Bailey, Julian Priester, Cecil Payne, Max Roach, één track Walter Benton;

22 februari 1961, Abbey Lincoln, 'Straight Ahead', bigband met Coleman Hawkins, Eric Dolphy, Booker Little, Mal Waldron, Max Roach;

18 maart 1961, Slide Hampton, radio-uitzending uit de Birdland, New York;

30 september 1961, Gerald Wilson, 'You Better Believe It' zeventienman bigband featuring orgelist Richard Groove Holmes, met Carmell Jones, Teddy Edwards, Buddy Collette, Harold Land, en op enkele nummers arrangeur-componist Gerald Wilson zelf op trompet. Benton ook op Mosaic MD5-198, eveneens op Blue Note 31439 'Gerald Wilson – The Artist Selects' Zou Walter Benton op deze plaat van Wilson zijn laatste solo gespeeld hebben?

1966, John H. Anderson Orchestra, bigband met Harry Sweets Edison, Teddy Edwards, Harold Land, Slide Hampton.

Walter Benton met het nummer 'Out of this world':

<https://www.youtube.com/watch?v=GLmPLSmUBI>

Terloops: de publicaties 'Shining Trumpets' (1946) en 'They All Played Ragtime' (1950) van Rudi Blesh zijn aanbevolen literatuur inzake de oudere jazzgeschiedenis.

Tot slot: memoriseer eens 'Out of this world' van Ella Fitzgerald van 16 januari 1961 en van John Coltrane van 19 juni 1962. Leg dan je oor te luister bij Bentons versie uit 1960.

JASPER VAN 'T HOF B.E. TRIO, 20 SEPTEMBER 2019, ROTTERDAM

JAZZ IN BEELD

Vlnr: Lievestro, Van 't Hof en Peet. (Foto: Joke Schot)

Jasper van 't Hof. (Foto: Joke Schot)

Stefan Lievestro. (Foto: Joke Schot)